

FRAM KAMERATER

januar - 84



G:HT 2518 1945

GUDDOMMELIG OPPDRAGELSE

- Pappa, hva betyr «frigjort atomkraft»?

- Det er den kraft som en gang skal frigjøre oss fra den ene nasjonen etter den annen

Innholdsfortegnelse:

Leder	s	3
Klassekampen i alle avdelingers hjerter.....	s	7
Rekrutteringskampanja - hvem sitt ansvar?	s	10
Oppsummering av studielederkonferanse	s	11
Bemerkninger omkring rekrutteringsmøtet	s	13
Lagsbehandlingen av beretningen (frist uke 21).....	s	14
Pressemelding	s	15
Innledning om reformisme - jan 84	s	16
UPP - diskusjon	s	18
PPR -diskusjon - en foreløpig kortfatta oppsumm.s		19
Hvor er arbeiderklassen?	s	20
Slå ring om prinsippene !	s	22
Afghanistankomiteen - eller ikke?.....	s	29
Internasjonal politikk.....	s	30
Eurosjåvinismen på veg inn i AKP	s	31

Frister for FK :

Februar: fred. 17/2
 Mars: fred. 23/3
 Mai: fred. 4/5
 Juni: fred. 15/6

Husk innleveres på Oktober ferdig maskinskrevet !

HJELP !!

VI TRENGER NY TRYKKER NB NB NBNB NB NB !!!!!.

Ernoen villig til å gjøre en innsats ca 2 kvelder pr mnd.
 Fullstendig opplæring vil bli gitt, trenger ikke forkunnskap.
 Punktelighet og innsatsvilje er eneste krav.

Gi beskjed via avd-styret til DS.

Forsiden er DENNE gangen sakset fra Kjell Hjern's bok "Blix"
 (fåes kjøpt på Oktober NB)

LEDER:

HAR VI EN PARTIORGANISASJON
SOM ER TILPASSET PARTIETS
BEHOV ?

Mitt svar på spørsmålet som stilles i overskrifta er et klart -Nei. Jeg er kritisk til måten vi er organisert på. Vi er for tungroddet. Vi er "overorganisert" i forhold til størrelsen på partiet. Kontakten mellom DS og laga er svært arbeidskrevende. Et for stort antall folk bruker kreftene på intern organisering-for mange brukes til styreverv, for mye tid går bort til møter som dreier seg om organiseringen av oss sjøl. Det tar tida og oppmerksomheten fra eksternt arbeid. Det tar tid fra studier og det øker faren for en stivbeint og byråkratisk arbeidsmåte.

Jeg mener derfor tida er inne til en større "utlufting"-sakene må diskuteres. Denne artikkelen er skrevet etter oppdrag fra DS/AU for å starte denne diskusjonen.

ER VI I VIRKELIGHETEN "INNRETTE
PÅ KAMP?"

Etter min mening henger mye av org.tenkninga i vårt distrikt fortsatt igjen i midten av 70-åra. Vi tok da viktige tiltak for å styrke røttene i arbeiderklassen. Vi stilte oss som mål å gjøre partiet til en "kamporganisasjon". Dette var sjølsagt et riktig mål, men tiltaka vi gjorde var preget av venstrefeil som sto sterkt på den tida. For-når vi da tenkte på "kamp", var det først og fremst

økonomisk kamp, kampen i fagforeninga for bedre lønn, mot oppsigelser, nedlegginger etc. Arbeiderklassens masseorganisasjon i denne kampen er først og fremst fagforeninga. Derfor ble spørsmålet om å være organisert i forhold til arbeidsplassen og fagforeninga gjort til et avgjørende kriterie i org.spørsmål. Min påstand er at dette har ført til at vi i dag er organisert for en mer framskreden form for klassekamp enn det vi har i Norge i dag.

I dagens situasjon-når revolusjonen ikke står på dagsorden-må partiet føre kamp på 3 områder: Politisk, økonomisk og teoretisk. Etter min mening er det bare i helt spesielle situasjoner at partilaget skal være organisert for bare en av disse områdene. Bare unntaksvis har den økonomiske kampen vært på et slikt nivå at organisering i å forhold til dette har vært riktig.

Vi stiller ofte spørsmålet: Hvorfor får vi ledelsen i de økonomiske kampene, streikene, lønnskampen, boligkampen etc- men får så dårlig politisk uttelling for det? Folk som støtter oss i konkrete massekamper stemmer DNA eller SV i valg. Jeg tror noe av svaret på dette også ligger i at vi enda gjør for lite for å overbevise dem politisk. Vi legger for liten vekt på valgarbeid. Vi sprer for få løsesedler med politisk propaganda. Vi deltar for lite i det eksterne politiske livet-der massene venter at vi skal være-der de andre partiene er. Også her ligger noe av svaret i at vi ikke er organisert i forhold til slikt arbeid. Måten vi er organisert på kommer til å prege oss på mange måter.

Lik vi nå er organisert, legges det
 en liten vekt på at vi kan drive
 teoretisk arbeid. Filjøet blir ofte
 for "snevert". Laget mangler fram-
 tredne folk på området, studieledere
 andre lag har flinke organisatorer
 og fagforeningskader. Men, de mangler
 teoretikere som kan gå i spisse
 på det området. Derfor kommer også
 laget med få løpesedler, leserinnlegg
 eller initiativ på åpne møter.

ORGANISERING

Organisering av grunnorganisasjoner
 blir behandla i Vedtektene, 14. Her
 står det:

"Partilag opprettes i fabrikk
 verk og på andre arbeidsplass
 er, i boligdistrikter og på
 landsbygda eller andre steder
 der den revolusjonære kampen
 krever det"

Partisjonen i Vedtektene er klar:
 Partiet skal være organisert i for-
 hold til -arbeidsplass
 -boligdistrikt
 -landsbygda.

Dette er m

vedregelen. Prudisjonelt har bolig-
 distriktet stått sentralt i vår org.
 tillegg har vi jobba for å
 opprette lag på store arbeidsplasser
 for partiet er det sjølsagt av stør-
 ste betydning å være organisert der
 massene er-der arbeiderne og de lave
 re delene av småborgerskapet er. Vi
 skal drive et allsidig politisk ar-
 beid blandt massene, derfor er det
 viktig å være der de store massene
 er-der vi har mye å "ta av". Men,
 gjør vi med kampen i fagforen-
 ings? Skal vi ikke være organisert
 i forhold til denne, eller i for-
 hold til kvinnearbeidet eller
 internasjonalt arbeid? Jo, men for

partilaget blir dette bare "en del av
 arbeidet". Når vi skal samle kreftene
 om masseorganisasjonene, er dette
 gjennom fraksjonen.

I dag er ofte partilaget også fraksjon
 eller rettere: Flere partilag oppfører
 seg mere som fraksjoner enn som parti-
 lag. Dette kommer bl.a til uttrykk i
 holdninga til "obligatoriske" parti-
 saker. Samtidig som vi må organisere
 oss for å føre klassekamp på et bredt
 område, må arbeidet med fraksjoner
 styrkes. §§22 og 23 i Vedtektene sier
 klart at det skal opprettes fraksjoner.
 Må vi nå sikre at fraksjonene får an-
 svarlige ledere og at det blir avklart
 hvem som skal delta i fraksjonen.
 Men, dersom vi både skal drive godt
 partilagsarbeid og afraksjonsarbeid
 må vi finne en arbeidsform som gjør det
 te mulig. I dag har mange lag for mange
 og dårlig forberedte møter. Jeg tror
 vi i framtida må ha en arbeidsform
 hvor lagsmøtene stort sett er måned-
 lig, da heller litt lengre møter. De må
 ha topprioritet og være godt forberedt.
 Fraksjonsmøtene kan være kortere og
 enklere-kanskje møter på 1-2 timer.
 Men, dette stiller store krav til lags-
 styrene. Vi kan ikke ha styre som
 er satt sammen av de som "ikke har
 andre oppgaver". Styret må i større
 grad enn i dag velges blandt de mest
 framskredne slik at det kan evne å
 lede lagets arbeid på en lang rekke
 områder. Men, hvordan er dette mulig
 med de små laga vi har i dag?

STØRRELSEN PÅ PARTILAGA.

I dag er det gjennomsnittlige partilaget
 nokså lite. Dette har sjølsagt mange
 fordeler, men det har også de bak-
 delene at det ikke tåler det minste

"forstyrrelser". Blir folk sjuke, mel-
der noen seg ut, flytter noen- eller
dersom DS ber om kader til utvalgs-
arbeid, kan det lett bli reine "kata-
strofen" for laget. I for stor grad
står og faller arbeidet på noen få
personer. Sammen med den omorganiser-
inga jeg nå foreslår, må vi jobbe for
for å øke lagsstørrelsen. Jeg tror
en øking på ca. 50% for gjennomsnitt
laget er riktigere. Laget må ikke
være større enn at det kan ha møter
i en middels stor leilighet, men sam-
tidig må det være så stort at

- det er stabilt, ikke lett bryter sammen
- har et allsidig politisk debattmiljø
- har både framskredne, mellomliggende og ferske medlemmer
- har folk til både å drive studiesirkler, spre propagan-
da (bl. a. KV), delta i masse-
kampen og stå et vedtekts-
messig til en tillende
styre.

En slik omorganisering vil samtidig
føre til en betydelig reduksjon i
tallet på lag og det vil frigjøre
mye folk fra internt arbeid til mer
utadretta arbeid eller mer teoretisk
arbeid.

Dersom vi skal sikre stabile lag på
en slik størrelse må massegrunnlaget
som laget bygger på være stort nok.
Etter min mening har fabrikkene med
under 200 ansatte ikke et slikt
grunnlag i dag. Det er liten tvil
om at det mest stabile massegrunn-
laget for partilag finner vi i bolig-
distriktet. De små arbeidsplassene

som Sør Trøndelag er dominert av, gir
ikke store rekruteringsgrunnlaget
sammenligna med de tette boligområdene
på 5-10.000 innbyggere!

BOLIGLAGENE MÅ BLE HOVEDFORMEN FOR ORGANISERING I VÅRT DISTRIKT.

Omorganiseringa i midten av 70-åra tok
stille som mål å organisere partiet
på arbeidsplassene. Dette viste seg å
være en svært ustabil org. basis. Etter-
hvert som arbeidsplasser er lagt ned
eller folk har flyttet, har hovedformen
for organisering blitt den såkalte
"bransjelaget". Med "bransjelag" mener
jeg her lag hvor

- a. Folk i samme fagforening er organi-
sert i samme lag
- b. Folk i samme yrkesgruppe er organi-
sert i samme lag
- c. Folk i samme masseorganisasjon eller
med samme interesser, er organisert i
samme lag.

De fleste "bransjelag" har medlemmer
som er spredt på mange arbeidsplasser
og over flere boligområder. Laget er
derfor vanskelig å organisere og
svært tungrodd. Etter min mening er
dette en svært dårlig form for part-
organisering. I dag er flertallet av
lag i vårt distrikt av denne typen.
Målet må være å redusere tallet på
"bransjelag" til et minimum. ~~IKKJE~~
Vedtektene nevner ikke "bransjelag",
men arbeidsplasslaget er en av våre
"klassiske" måter å organisere på. I dag
har vi svært få reine arbeids-
plasslag. Jeg tror vi skal være for-
siktig med å opprette mange arbeids-
plasslag. Erfaringene viser at en stabil
organisasjon her forutsetter svært
store arbeidsplasser. Bare under skjerpå

klassekampssituasjoner bør vi opprette partilag på mindre arbeidsplasser.

Et fra det jeg nå har sagt, skulle det klart gå fram at jeg anser boliglaget som den ~~best~~ mest hensiktsmessige org.formen i vårt distrikt i dag. Det er lenge siden vi har hatt et slagkraftig boliglag i vårt distrikt. Fra midten av 70-åra fikk boliglaget en stadig svakere status i distriktet. Det hang trolig sammen med den "venstristiske" vekta vi la på økonomisk kamp og det hang sammen med et feilaktig syn på hva et boliglag skal være. Boliglag ble synonymt med "boligkamp". Når boligkampen fikk mindre betydning, mista vi interessen for boliglaget. Boliglaget fikk B-status i partiet, de beste kadrene ble ofte overført til bedriftslag, og seinere bransjelag. Jeg vil til sist summere ~~at~~ ^{opp} ~~at~~ de viktigste årsakene til at boliglaget må få en annen plass i partiorganisasjonen:

1. De tette boligområdene konsentrerer store masser av folk. Det er mye å "ta av".
2. Boligområdet er mer stabilt-arbeidsplasser blir nedlagt, folk skifter jobb, men boligområdet "består". Folk er derfor som regel mer knytta til boligområdet og folket som bor her enn til arbeidsplassen.
3. Classesammensetninga i boligområdet er mer allsidig enn på små arbeidsplasser. Vi har i dag flere bransjelag som er reine småborger/

intellektuelle lag. Samtidig har vi ~~reine~~ "reine" proleterlag. Begge deler anser jeg som uheldig, og noe som kan legge grunnlag for feilaktig tenkning. I boliglaget vil vi ha en mer blanda classesammensetning av partiet, vi vil også være mer allsidige når det gjelder interesser og ferdigheter. Slik kan vi her lære av hverandre og mer være i stand til å dekke alle de sidene av politikken partiet må jobbe med.

4. Til sist vil jeg ~~at~~ trekke fram at boliglaget er lettere å organisere og administrere. Reisetida til møter er liten. Beskjeder kan lett formidles. Det blir lettere å organisere uformelle møter, drive rekrutering, ta seg av nye medlemmer.

På bakgrunn av dette foreslår jeg ~~at~~ at en stor del av partiet i løpet av 1-2 år må overføres til prioriterte boliglag. Men dette er bare mulig om vi er enige. Kom med argumenter. Start diskusjonen!

Godt Nytt år
For DS/AU- Leif.



Vi kan lære, hvad vi ikke vidste før.
Viden begynder med praksis.
Vi må aldrig angribe med andet end argumenter, men vi kan blive tvunget til at forsvare os med våben.

(Ståler fra Mao)

Klassekampen i alle utødingers hjarter!

Hvilke lærdommer gav høstens KK-kampanje?

Det er ikke lett å finne ut hva som skal tillegges kampanjen som foregikk høsten 1983. Det er først og fremst en sak som alle mer eller mindre har fått med seg og det er at tilsiget av nye KK-abonnenter nådde et høydepunkt. Vi mener at dette ikke har skjedd på grunn av en storinnsats fra partiets avdelinger i høsten som gikk. Det er grunn til å peke på to viktige årsaker. Det ene er ansiktsløftinga av KK som avis. Bedre layout og bedre stoffutvalg. Dette gav i september uten videre nesten 1000 nye abonnenter. Det er samtidig klart at valgkampen og bra RV-jobbing med bruk av KK i arbeidet også har en betydelig del av denne æren, men det kan ikke slås fast hva som betydde mest. Det viktigst er at det sammen betydde mye og gav en flying start på høstkampanja. Videre utover høsten må visi at det gikk som vanlig i en høstkampanje slik at totalen for høsten ble den beste på mange år.

Resten av 1983 var heller ikke så verst, og det ganske dristige målet om å øke det netto opplaget for KK med 500 aviser ble oppfylt. Gjennomsnittlig nettoopplag for 1983 ble 8200.

Dette var en av de viktige forutsetningene for at KK kunne satse på å greie å unngå underskudd for 1983. Særskilt to saker er sentrale for den økonomiske stillingen i tillegg til opplaget.

1). Støttingen for KK. I 1983 kom det inn ca 700000kr og dette var peger som gav et økonomisk grunnlag for investeringer og dermed rasjonalisering av drifta i KK. Det har også bidratt med å spre avisa gratis ut til flere foreninger og institusjoner som har hatt en bra politisk effekt. 2). En utvidelse av avisa som ble foretatt i høst koster normalt mer penger til produksjon og drift. Dette ble unngått ved rasjonalisering av drifta. Dette føst og fremst ved innføring av EDB i redaksjonen slik at journalistene skriver inn på EDB. Et ledd i produksjonen kan dermed spares.

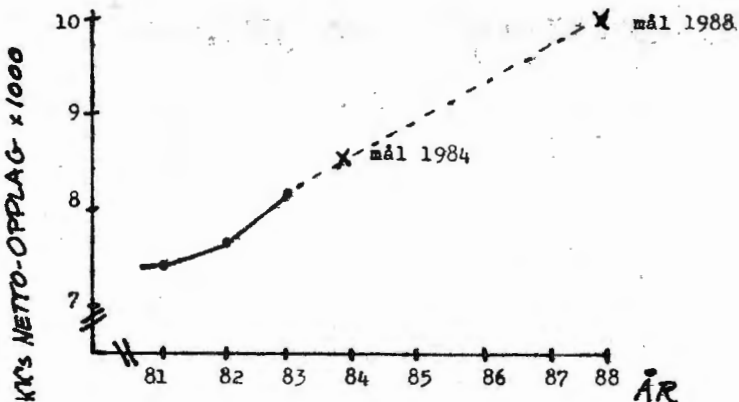
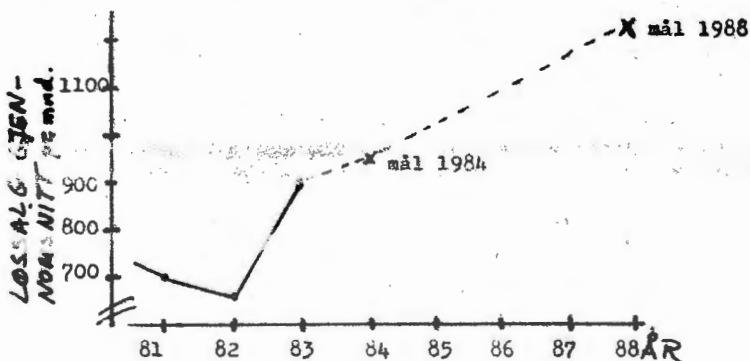
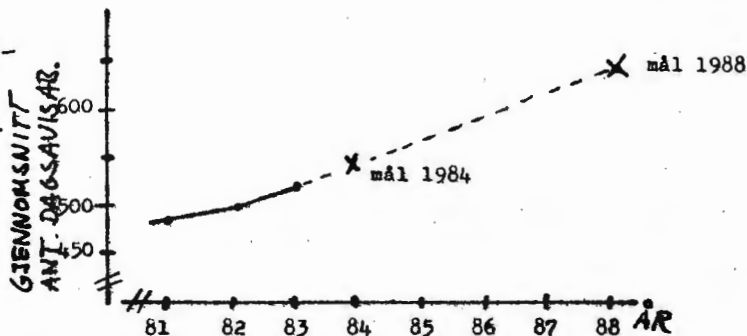
Det skulle derfor være god grunn til å gratulere partiet med at 1983 også faktisk økonomisk vil bli balanse. Dette gir ikke noen grunn til å trappe ned KK-arbeidet. Det er politiske mål vi må ha før det arbeidet, vi må bare være glade så lenge at vi kan slippe de økonomiske krisene som gjør KK og partiet handlingslammet.

Hva nå med 1984 og videre framover?

SK har nå vedtatt en 5-årsplan for KK. Denne planen har som mål å nå et nettoopplag på 10000 i 1988. Dette er noe som ikke tåler mange belgedalet på vegen. Dette målet forutsetter flere ting, men gir samtidig «langiktig å realistik mål å arbeid mot. La oss først si noe om hvorfor denne planen. 1). En jevn stigning vil bety at inntektene også vil stige, dette vil vere en metode for å hindre at nye økonomiske kvelertak skal inntre. Litt mer roilig økonomi kan tåle en viss reduksjon i f.eks. statsstetten, en stor men usikker inntekskilde. Bedre økonomi kan dessuten sjelsagt gi muligheter for bedring av avisa som igjen kan åpne muligheten for nye markeder. Et bedre økonomisk fundament vil derfor vere viktig for at KK-s innflytelse kan øke og at KK-s hjelp til partiskoleringa vil bli stadigere og bedre. 2). Planen er med på å styrke partiets propaganda. Ingenting kan måle seg med KK med å propagandere partiets syn på viktige spørsmål til mange lesere. Partiets innflytelse vil kunne øke. 3). Partiet får mulighet til å legge en plan for framgang. Alle ser lysere på framgang enn motgang:

Er så dette mulig? Vi mener ja! Ingen kan her påstå at det ikke er mulig å selge mer KK eller umulig å verve nye abonnenter. Slike påstander kan enhver som ha jobbet med KK det siste året tilbakevise: Vi ligg på ingen måte på metningspunktet. Linja er klar flere folk i KK-arbeidet gir like mye økning i resultatene. Men å klare en slik femårsplan er uforenlig med tanker som går ut på at nå er KK økonomisk redda så nå tar vi det med ro. De må se på KK som en bedrift og ikke som et politisk virkemiddel. Å nå målene i planen krever bedre organisering av hver enkelts arbeid og større regelmessighet samt at noen fler etter hvert må med i arbeidet. Men det er også så mange personer i dette partiet som ikke gjør noe med KK og det finnes hele avdelinger som bryter KK-direktivet og ikke driver KK-arbeid slik at det skulle vere en del å hente. Dessuten er mange nye medlemmer på veg inn i partiet og de har ikke særlig mye imot å drive KK-arbeid!

Vi mener derfor at 5-årsplanen er en viktig politisk offensiv for å øke innflytelsen til partiet og å bedre kvaliteten på partiet. Det er derfor gledelig å se at målsettingene er realistiske også, men la oss se nærmere på dem.

HELE
LANDSTSØR-
TRØNDE-
LAG

Så er det bare å stå på. Flere og flere har oppdaget KK, så hva med deg? Bruk KK til å styrke en oppblomstring både hos deg selv og hos hele partiet. KK-utvalgets slagord for 1984 er KK i alle avdelingers hjertes!

Hilsen TORE form. KK-utv.

Rekrutteringskampanja - hvem sitt ansvar?

Rekrutteringskampanja skal avsluttes til 1.mars. Noen saker vedrørende avd. sitt ansvar i dette.

Før sommeren startet en diskusjon med styrene om nødvendigheten av rekruttering og at dette burde prioriteres høyt etter valget. Nå ble dette også oppprioritert i fra SK's side og vi lå godt an i forberedelsene her i distriktet.

Det var oppsummert at det var nødvendig med en sterkere sentralisme ifra DS sin side i dette arbeidet. En av metodene for å oppnå dette var å holde møter med sirkellederne om studieboka og om problemer, gode erfaringer i sirkel/rekr. arbeidet. Det har vært møter med styrene/ledere om rekruttreinga og at dette ikke bare er sirkelleders ansvar.

Vi mener at DS har tatt et mye bedre grep om dette arbeidet enn på lenge, og opplegget ble også godt mottatt fra lagas side.

Hva skjer?

Første sirkelledermøtet rel.godt oppmøte.

Andre " " nesten ingen.

Det er laget et notat etter dette som prøver å reise noen problemer på grunnlag av det svake oppmøtet. Det ble laget en innkalling til et nytt sirkelledermøte i jan. som tok opp problemene med å rekruttere og hvor det var møteplikt.

Styrene fikk i slutten av nov./beg.av des. et direktiv fra DS som var:
-Styret pålegges å diskutere med sirkelleder sirkelen, rekruttering og tiltak iforb. med dette. Utgangspkt. er notatet med oppsummering og brev.
-Vedlagte innkalling må leveres innen fredag i uke 50 til sirkelleder.

Hva skjer videre?

På møtet om problemer i rekr. i jan. møter det fremdeles opp meget få, de som skulle holde innledninger og noen til.

Hvor var dere andre? Har styret brukt notatet og innkallinga til å pakke inn julegavene? Har dere diskutert rekrutteringa? Dersom nei, hvorfor ikke, dersom ja, hva kom det ut av det? Det er så stille, så stille. De som tror at partiet har ei mobiliseringsparole som er: "tale er sølv men taushet er gull" har misforstått.

Vel, det er innkalt til et nytt møte i slutten av feb. som skal oppsummere erfaringene med denne kampanja, resultatene og hva gjør vi framover med rekrutteringsarbeidet. Alle lag stiller med sin sirkelleder og de som ikke har hatt noen, en fra styret. Innkallinga har styret fått. Vel møtt.

Hilsen Eva, rekr. ansv. for DS, som i perioder føler seg som en "James"

Oppsummering av studielederseremoni 5/1-68

Temaet for møtet var møte 8 i studierirkelen. "Det kommunistiske parti" - spesielt innretta på rekruttering. Et av av problemene vi står overfor er at det blandt folk eksisterer en rekke "myter" om partiet. Som "de jobber livet av seg" - "har ikke tid til familieliv" "bare mas og kav" - "de er så skolerte, forstår ingen ting" o.s.v. Disse mytene er både riktige og gale. Noen jobber steinhardt, mange skilles. Men partiet er i forandring. Det stilles ikke samme krav til alle. Målet må være å stille krav ut fra forutsetninger

Et annet problem er slik folk oppfatter ~~oss~~ vårt syn på andre enn oss sjøl. Om vår arroganse overfor andre folks livstil og meninger. Dette har vært og er et problem, kanskje i bedring? Hva synes folk? Har det skjedd en utvikling? En annen tendens i tiden er massens forakt for ledelse. Det å underordne seg noe som helst. En reaksjon på krisa i kapitalismen? - Individualismen? Ingen har klare svar. Det er netopp i en slik situasjon partiet hvis vi får flere medlemmer og kan nå breiere ut til folk at vi kan stå fram å skape klarhet på linjene.

Noe av det viktigste på møtet var å legge vekt på at partiet trenger flere, og at netopp de som går på sirkelen er de som kan hjelpe partiet å komme over "kneika". Legg vekt på enkeltmedlemets innflytelse. Det snakkes mye om demokratiet i partiet. Men finnes det noe mere demokratisk organisasjon i dette landet? Hvem er garantisten for at partiet ikke forfaller til en kameratgjeng, sekterisme og oppløsning. Nyrekruterte. Er det noen gang vi virkelig tar oss sammen, så ~~er~~ er det når partiavdelinga får nye

medlemmer.

I tillegg mente møtet det var riktig å påpeke at studiedeltagerne burde ta konsekvensen av erkjennelsene av at klassen trenger ei kommunistisk ledelse, og at det er ingen andre enn de som går på sirkel som er aktuell for et slikt skritt.

TIL SLUTT

Når vi overfor folk skal presentere partiet, og vi skal svare på spørsmål om partiet må vi først og fremst være ærlig. Det er ingen grunn til å gi folk falske forhåpninger Si som det er. ~~XXXXXXXXXXXX~~

Et tips fra en studieleder: Be studiedeltagerne besvare skriftlig følgende spørsmål: 1) Hvilke forventninger har du til partimedlemskap? 2) Hvilke krav mener du partiet kan stille til deg?

fortsett fra s. 13

Å vera vaksen

Å vera vaksen er å le
av all sin ungdoms draum;
det er å la den gråe kvardag drepa
sitt liv og meininga med det.
Det er å stivne til, bli sløv,
bli dyssa blidt i svevn
frå all den heite uro
som livet ga ditt hjarte.
-Vi fell til ro og har det godt.-
Det er å dø ein liden død
før rette døden kjem.

Kvar renning frå din ungdoms jord
blir trampa vordlaust ned.
Ja, tramp og trakk og få det vekk!
For vi er vaksne no og vil ha fred.

Å vera vaksen er å le
av all sin ungdoms draum.
Det er å ligge som ein roten kvist
med sopp i alle sår.
La jord og mose dekke alt
som på den gløymde gra.

Men....

Ein kvist kan vekse til eit tre
som står trass alle sår.
Ein vinter kjem og berjar det.
Det livnar neste vår.

Og veks det på eit nake berg
der stormen gjer det vridd,
så har det enda rot og merg
og lys og luft og vidd.

Å vera vaksen er og det
å la kvar renning gro.
Da skal det stå eit malmhardt tre
der veike draumen sto.

Å vekse fram er livsens lov.
Ein dommar kjem ein dag
og klagar deg for at du sov
i livsens store slag.

ARNLJOT EGGEN

Bemerkninger omkring rekrutteringsmøtet

Bemerkninger omkring forholdet mellom ledende - menige kadre, og omkring fostring, utvikling evt. undertrykking av kadre.

Eksempelene er hentet fra organiseringen og ledelsen av rekrutteringsmøte med Liv Fj d 17/1-84.

En partiavdeling fikk delvis ansvar for å organisere møtet på forhånd. Avdelingen spurte om det var mere den skulle ha ansvaret for. Svaret var benektende.

Under møtets forløp viste det seg at det ikke var noen som hadde ansvar for å samle inn penger, selge kaffe eller rydde etterpå. Ville det ikke være bedre å overlate hele organiseringen av og ansvaret for møter/fester til partiavdelingene etter tur, og la avdelingene avgjøre når de på grunn av sikkerheten vil benytte seg av offentlige talskvinner/menn?

Partiet lokalt har dårlig råd. Det har nettopp vært ekstra innsamling for å dekke underskudd på fester/møter i -83.

Avdelingen ønsket å unngå underskudd på dette møtet. Som kultur ble det bl.a. foreslått uprosjonell, men gratis underholdning. Denne glemt ledelsen å nevne da møteprogrammet ble lest opp.

For vidre å sikre økonomien foreslo avdelingen amerikansk auksjon med heimelaget, altså gratis pramie. Ledelsen viste liten interesse og glemt også å gjennomføre denne auksjonen.

Jeg har bestemt at etter dette kommer jeg ikke til å være med på å betale underskudd partiet skaffer oss.

- men hvis det trengs et sjal til en auksjon, henger det et å venter.

På møtet ble det nevnt at partiet var blitt voksent nå - men det er forskjellige måter å vokse på. Arnljot Eggen sier det slik:

OLUFFA (forts. s. 12)

Lagsbehandlingen av beretningen (frist uke 21)

Beretningen er sentralkomiteens beretning om partiets virksomhet. Landsmøtet skal ikke vedta beretningen ord for ord, men fatte et vedtak om den, der det framgår hvilke politiske vurderinger landsmøtet slutter seg til, og hvilken kritikk landsmøtet har.

Laget bør legge opp diskusjonen sin i tråd med dette. Det viktigste er å ta stilling til de politiske vurderingene som gjøres i beretningen. Laga vil ikke klare å gå like nøye inn på alle områder. Dere må sjøl til en viss grad vurdere hva dere vil legge hovedvekta på. Vi vil imidlertid trekke fram følgende saker som særlig viktig:

1) Før forrige landsmøte ble det retta mye kritikk mot SKS ledelse av det faglige arbeidet og partiets innretting på arbeiderklassen. Er laget enig i den vurdering beretningen gjør av utviklingen på dette området? (Se avsnittet "Partiet og arbeiderklassen")

2) Før forrige landsmøte ble det retta mye kritikk mot det indre livet i partiet, særlig mot partidemokratiet. Laga bør ta stilling til de vurderingene som gjøres av utviklingen på dette området i avsnittet "Utviklingen av organisasjonen og det indre partilivet". Er det riktig å si at laga utgjør det viktigste problemet nå, og analyserer beretningen problemene i laga riktig?

3) For første gang i partiets historie har vi arbeidet etter en langtidsplan som dekker en hel landsmøteperiode. Beretningen konkluderer med at innrettinga på denne planen i hovedsak har vært riktig og bidratt til å løse problemene i partiet. Er laget enig i denne vurderinga?

4) I avsnittet "Den ideologiske utviklingen i partiet" trekkes det endel konklusjoner om den helhetlige utviklingen siden forrige landsmøte:

-Høyre er fortsatt hovedfaren i partiet
 -Høyre har svekka seg i perioden, situasjonen er bedre nå enn ved forrige landsmøte.

-Det finnes en ultravenstretendens i partiet.
 Er laget enig i disse konklusjonene?

5) Til sist bør laget ta stilling til helheten i beretningen, om den kan godkjennes eller bør forkastes.

Pressemelding:

AKP(m-1)

Prinsensgt 14,
7000 Trondheim.

Trondheim desember 1983

Pressemelding fra AKP(m-1) i Sør-Trøndelag:

■ Mannfolka i distriktsstyret i AKP(m-1) i Sør-Trøndelag støtter fult ut Fellesaksjonen mot porno og prostitusjon sine krav. Vi gir også vår fulle støtte til aksjonen "Mannfolk mot porno" og melder oss inn kollektivt.

Kvinnfolka må ikke bli stående aleine i sin kamp mot pornografi, sjølom det er de som rammes hardest. Vi mannfolk må aktivt være med å bekjempe det kvinnesynet som pornoindustrien sprer. Som menn må vi også gå imot det synet pornoen sprer både om mannrollen og seksuallivet. Pornoens kvinneforakt, vold, sadisme, følelseskulde og menneskeforakt har ingenting med erotikk å gjøre. Det er riktig som kvinneaktivistene hevder: Pornografien er et barn av puritanismen. Vi må sammen med kvinnfolkan sloss for likeverd, åpenhet og respekt mellom kjønna. I dette arbeidet må vi aktivt gå i mot holdninger hos oss sjøl og andre menn, som ønsker å framstille pornokampen som en trussel mot ytringsfriheten eller et utslag av puritanisme. Videre må vi ta et oppgjør med holdninga til den såkalte myk pornoen. Det Unni Rustad og de andre jentene som har gått hardt ut pornografien har lært oss er at skillet mellom myk og hardpornoen er falskt.

Sjølom jentene til nå og i fortsettelsen vil lede an og dra det tyngste lasset i pornokampen, så er det på tide at mannfolka slutter å stå passivt på sidelinja. Vi skal love å gi vårt bidrag.

På vegne av mannfolka i distriktsstyret i
AKP(m-1) Sør -Trøndelag,

Kåre My.

Innledning om reformisme - jan-84

Scoccozza har med heftet sitt om Marxisme og reformisme starta en viss diskusjon omkring spm om reformisme, en diskusjon som vi i Norge ikke har kommet så veldig langt med. På tross av og i motstrid til tidligere standpunkter mener jeg at se er iferd med å fæde diskusjonen inn i sofakroken. Årsaken til det er etter min mening at se fullstendig glemmer å oppsummere kampen mot reformismen slik den har vært og slik den foregår idag. Det er etter min mening den viktigste unnlåtelsen han gjør.

se frambringer også en del av de store diskusjonene som har vært i den kommunistiske bevegelsen gjennom mange år.-Men han ser på diskusjonene som problembarn og ikke som kamp mellom riktige og gærne linjer.

Videre så løsriver se en del sitater fra de såkalt store klassikere som AKP fortsatt har som halvguder, og kritiserer dem for feil vurderinger og idealisme og det synes jeg er bra, men mitt standpunkt er at vi må slutte i det hele tatt å bruke klassiske skrifter som bibel, ikke som se gjør, å løsrive en del sitater fra en sammenheng, men rett og slett å se på det de skreiv so oppsummeringer utfra den konkrete situasjonen på det tidspunktet da de ble skrevet, med feilvurderinger og riktige vurderinger som vi kan lære noe av.

Viktigst av alt med se er at han tar opp til, nei ikke til diskusjon, han tar opp reformismen som en unnskyldning for ikke å stå på barrikadene. En sofaradikalers unnskyldning for ikke å ta standpunkt, fordi det er jo så vanskelig.

Sitat Lenin bd 11 u.v.s125. Er det da sånn at fagforeningene idag ikke kommer inn under de samme kriteriene som Lenin snakker om på de tida det her er snakk om. Jeg mener at de gjør det og vil si som følger:

Hvordan fungerer massene til arbeiderklassens fortropp? dvs det store flertall av medlemmene innafor LO og de andre institusjonene. som revolusjonære-nei
som framskredne-nei
som radikale-nei
som progressive-nei

Maos tredeling av massene vil vel gi et bilde omtrent som følger Den mest fremskredne delen er AKP, noen av dem ihvertfall, og en del sympere som står på og er ledende.

Den andre delen er ei gruppe som også er svært lita, nemlig de som støtter riktige linjer når de dukker opp.

Den tredje delen er de som har politisk overbygning til å ikke gjøre noe som helst og gjør de noe så er det som våre motstandere. De er reformister i teori og praksis, ved sitt fravær.

Marx slo fast at forholdet mellom fratredelse og vesen gjorde at kapitalismen var vanskelig å avsløre. Vi kan vel være enige om at det er sant. En annen av klassikerne sa at sosialismen ikke vokser fram av seg sjøl og det kan vi vel også være enige i.

Når så PS i sin artikkel om marxisme og reformisme i KK må reservere seg mot se på et punkt, nemlig det omårsaken til reformismen. Det at reformisme ikke bare kommer av oppkjøp så er det tøvete.

Han refererer til Lenins artikkel om Imperialismen og splittelsen i sosialismen. Så bør han ihvertfall koste på seg å lese den første setningen, hvor det står at årsaken til reformismens spredning er oppkjøp, oppkjøp er ikke grunnen til reformisme. Han sier altså ikke

at teorien om reformisme kommer av oppkjøp, men derimot at reformismen med stor kraft blir spredd av oppkjøpte folk. Det er heller ikke bare reformisme som blir spredd på denne måten, en masse reaksjonær gjærme spres av disse folkene.

Så til vårt forhold til reformismen. Vi mener alle at det er nødvendig med reformisme under kapitalismen. Men vi mener at det ikke fører oss et skritt nærmere sosialismen, eller gjør det det. Og det er her problemet vårt ligger. Reformismen er vår defensive kamp for rettigheter under kapitalismens diktatur. Mens vår offensive kamp ligger i kampen for et annet samfunn. Noen ganger klarer vi å se reformer i sammenheng med den fratidretta kampen, men stort sett ser vi på reformer som historiske framskritt. Reformistene klarer å trekke ullteppet over det meste av uenigheten som finnes og for ikke å snakke om å tilsløre virkeligheten slik at reformer ser ut som store framskritt. Framskritt som egentlig er grunna i fremskritt som allerede er skjedd innafor økonomi og teknikk og vitenskap. Den andre feilen, hvis det går an å kalle det en feil, er frykten for mobbing og de bakvaskelsene som lederne av fagbevegelsen står for.

Dette mener jeg er problemene som vi har og ikke som se mener at vi ikke forstår reformismens grunnlag.

Så til den konkrete løsningen av problemene:

1. Studier

2. Sette oss mål i klubber og fagforeninger.

Det første punktet er vel alle enige i og det blir vel også praktisert til en viss grad; ihvertfall når det gjelder klassikerne. Det vi mangler er studier av nåtida. Det er vi som skal avsløre kapitalismen, med konkrete argumenter, ikke referater fra tidligere år. Vi må lage analyser av de konkrete situasjonen og avsløre kapitalens utbytting og reise kampen på det grunnlaget. Videre må vi ha argumentene mot sos. demokratene, reformistene som er blitt kapitalens beste støttespillere. Vi må avsløre lønna de får hvilke verv de har, hvilke makt de har.

Så til det andre punktet, som det er gjort svært lite med nemlig og sette mål på det kommunistiske arbeidet i klubber og fagf. Hvor mange skal vi få inn i det kommunistiske partiet. Hvordan får vi dem med, hvordan spre propaganda, hvor mye osv osv. Disse to forholdene er de problemene vi har og som vi ikke har klart å løse, hvem er det som ikke er redd for å ta en kamp med skytøen når vi etterhvert kjenner metodene hans og vi ikke klarer å avsløre de tingene han gjør. Ingen går til angrep på sos. dem. når vi ikke har mer på dem enn det vi til daglig sitter inne med av fakta om kapitalen og de oppkjøpte.

Altså ei langvarig kampanje for å skolere oss om kapitalen og utdanne talsmenn for sosialismen og ei konkret innstilling til hva vi ønsker å oppnå.

Så nå oppsummerer sikkert mange at vi må sette oss på kammeret for å studere problemene, men det er feil. Målene må ligge på et nivå idag som må være helt konkret i forhold til den enkelte hans nivå og arbeidsplass.

Demian

UPP - diskusjon

Avdelinga har diskutert UPP. Når det gjelder kvinnekamp og internasjonal politikk - som vi har diskutert spesielt - vil vi uttale flg.:

Kvinnekamp

1. UPP's behandling av kvinnespørsmål er for dårlig

2. Vi støtter i hovedsak Ki ty S' og Gro H. ns artikkel

"Prinsippprogramforslaget - en linje for fortsatt kvinneundertrykkelse" i 1. Diskusjonsbulletin.

Kommentarer til 2.

I artikkelen støtter vi både innholdet i hele artikkelen og oppsummeringa på slutten gjennom de 6 oppsatte prinsippene for kvinnekamp. Vi har imidlertid visse innvendinger mot disse 6 prinsippene.

Til prinsipp 1 : "Målet for kvinnekampen er avskaffinga av familien..."

Det må presiseres at vi først og fremst ønsker å avskaffe familien som en økonomisk enhet. -- I tråd med det bør det konkretiseres hva det innebærer av fellesvakerier, felleskantiner, daghjem osv. -- fl. eks. under prinsipp 4

Til prinsipp 3 : Det bør framheves at kvinner skal positivt diskrimineres. Slik som også arbeiderklassen skal. Når mann og kvinne er jevn gode faglig sett, skal kvinner foretrekkes til verv. Dette er et prinsipp som bør fastslås.

Vi savner et punkt på kvinnekampen idag under kapitalismen. Altså hvordan kvinner idag skal mobiliseres til kamp for sosialismen og kommunismen.

AVDELING HOLDT

PPR-diskusjon - en foreløpig kortfatta oppsummering:

Denne foreløpige oppsummeringa bygger på rapporter fra ca halvparten av laga. Materialet er nylig kommet inn og ikke studert i detalj. Karakteren på rapportene varierer også en hel del, fra grundige opps. og en rekke vedtak til å rotete og syltynne referat. Det er likevel gledelig å slå fast at de fleste avd. ser ut til å ha prioritert diskusjonene høyt og forberedt dem skikkelig. I gjennomsnitt har laga satt av 2 møter til å diskutere UPP.

Det er også en gledelig utvikling at svært mange lag har formulert vedtak til de forskjellige hovedspørsmåla. I hvilke retning peker så disse vedtaka?

Ingen storm mot UPP

Ingen storm mot UPP men relativt kraftig og omfattende kritikk på en del områder. Laga ser ut til å ha konsentrert diskusjonene om kap. 3 og 5. I tillegg har flere lag lagt vekt på sos. øk. problemer (spm 3) og kvinnespm. Et flertall av laga går inn for å forkaste kap 3 og støtter PGGs alternative forslag. Videre går et flertall av lagas kritikk av kap 5 i retning av innholdet i forslaget til "Noen medlemmer i SK" (Diskb 1) og flere avd har da også gitt eksplisitt støtte til x dette ~~uu~~ forslaget. Mest omfattende kritikk blir det likevel rettet mot UPP's behandling av kvinnespm. Her uttrykker flere støtte til Ki' yS og Gro H sitt forslag. Samtlige avd mener at UPP er brukbart som grunnlag for videre behandling i partiet. Kun i et lag er det fremma forslag om å forkaste UPP som et revisjonistisk dokument. Forslaget falt mot forslagsstillers stemme.

Men flere avd kritiserer spesielt kap 5 for å gi ^{ufullstendige} ~~(uaktsomme)~~ svar på hvordan arbeiderklassen skal organisere seg som herskende klasse og hvordan partiet skal utøve sin ledende rolle. Ingen avdelinger har flertals vedtak for å gi kommunistpartiet juridiske/formelle særretter i staten.

Når mer omfattende rapport materiale foreligger vil vi komme tilbake med en mer omfattende rapport/oppsummering. De som ikke har levert rapport må gjøre det ved første høve. Tilslutt vil jeg bare minne om at P.P. diskusjonen på ingen måte er avslutta. Det kommer flere disk. bull., FK's spalter må brukes mer aktivt, likeså KK. På vårparten vil det foreligge et endelig forslag fra en ny programkomite. Dette forslaget skal behandles på et obligatorisk lagsmøte seinere i vår.

Kurt - PP ansv. i DS

Hvor er arbeiderklassen?

En kommentar til Peder M Ly s innlegg i FK des/83.

Utkastet til prinsippprogram kommer i ei tid da så å si alle m-l'partiene i Vesten oppløses eller utvikler seg til reine revisjonistpartier. Det var derfor med bange anelser jeg leste UPP. Og jeg må innrømme at om UPP blir vedtatt, ser ikke jeg store håpet for et revolusjonært parti her i landet heller. Spesielt etterhvert som den ene etter den andre i partiledelsen skifter standpunkt, noen få som Kjersti E n, annonserer høyt og tydelig at de skifter linje, andre som Peder M L tøl i FK des/83 gjør det stille og rolig. Jeg vil her ta for meg hans lange innlegg i forrige FK.

Etter å ha slått fast at klassikerne konkluderer med at revolusjonen blir voldelig - at folket må ha våpen, spør han hvilke nye erfaringer vi har i dag. Jo, at kontrarevolusjonen kan skje selv om arbeiderklassen er væpna. Hva menes med dette? Skal ikke arbeiderklassen lenger være væpna? Jeg tolker det slik, spesielt i og med at PML polemiserer mot Ellen P s vold og klassekamp.

Vil ikke den første tida etter en revolusjon være prega av nettopp klassekamp, beinhard undertrykking av borgerskapet og forsvar mot utenlandsk innblanding? Hvor lang tid vil det ta før sosialismen når det PML kaller konsolideringsfasen? Det er tross alt makterobringa og den militære konsolideringa av statsmakta som vil være partiets hovedoppgave i lang tid og her vil sosialismens seier være avhengig av militær makt.

Partiets rolle.

Etter at sosialismen er konsolidert, ligger det sjølv sagt en stor fare i at partiet skal degenerere. Men er løsningene som UPP og PML skisserer brukbare mottrekk?

Jeg trur at en parlamentarisk sosialisme som PML beskriver i FK, ikke holder som strategi. Systemet som foreslås er stort sett likt dagens Norge hvor viktige organ er fagforeninger, kommunestyrer og parlament. På grunn av at partiet har stått i spissen for revolusjonen, vil naturligvis revolusjonærer dominere disse forsamlingene og slik sikre partiets makt. Er denne automatikken reell? Det at en har vært mot det bestående systemet og

vært med på å styrte det, er ikke det samme som at en vil slutte opp om ei planmessig bygging av sosialismen (se bare på Nicaragua hvor revolusjonshelten i dag kjemper sammen med de kontrarevolusjonære). Det er bare den mest bevisste delen av arbeiderklassen som har dette som mål og som er i stand til å lede utviklinga i en slik retning. Det PML sier om å oppmuntre tanker, ideer, kritikk og diskusjon, er bra, men krever også en ledelse som kan oppsummere det på vitenskaplig vis og gripe inn om utviklinga går i gal retning.

Utdeling av rettigheter i fleng.

UPP deler ut rettigheter i fleng. Borgerlig demokratiske rettigheter. Problemet er ikke at folk får rettigheter, men spørsmålet er demokrati for hvem, ikke om vi skal ha demokrati.

Og hvorfor omfatter de nevnte rettighetene bare de vi kjenner fra vesteuropeiske "demokratier"? Finnes det ingen spesielle sosialistiske rettigheter som bør nevnes i samme slengen? Ofte kan det virke som om alle rettighetene er kasta ut som åte for å gjøre partiet spiselig for dagens norske småborgere.

Jeg ser et stort problem med sosialismemodellen til UPP og PML. Hva med arbeiderklassen? Hvordan skal den sikres en ledende rolle? Er det i det hele tatt en målsetting hos PML som går så langt som å si at "det sentrale i Proletariatets diktatur er ... frihetene, demokratiet og mulighetene for det store flertallet i folket".

For meg er proletariatets diktatur først og fremst friheter for arbeiderklassen, frihet fra utbytting og undertrykking, makt til arbeiderklassen, arbeiderklassen som den ledende klassen, arbeidere i flertall i statsstyringa.

Arbeiderklassen er i dag undertrykt, økonomisk og ideologisk, og vil fortsette å bli det under en parlamentarisk sosialisme med allskens borgerlig demokratiske rettigheter dersom ikke den får makt gjennom partiet. All erfaring viser at arbeiderklassen kommer til kort, spesielt pga. ideologisk undertrykking, når den stilles "likt" med småborgerlige og borgerlige grupper. Se på Norge i dag: sjølv med formelt like retter - hvem blir valgt til Storting og kommunestyre: borgere og småborgere, men ytterst få arbeidere. Nøkkelen i programdiskusjonen om proletariatets diktatur er hvordan sikre arbeiderklassens ledende stilling, ikke hvilke rettigheter andre grupper har krav på.

Jeg er ikke mot at arbeiderklassens allierte skal ha demokratiske rettigheter, men det er ikke det vesentlige i denne debatten.

Slå ring om prinsippene!

PML og Finn går i FK/desember til angrep på flere sentrale områder av den vitenskapelige sosialismen i sitt forsøk på å forsvare PPU. Hardt tidspress tvinger meg til å begrense polemikken i dette innlegget til 3 områder: 1) Revolusjonen, 2) Proletariatets diktatur og 3) Forholdet mellom demokrati og diktatur.

1. REVOLUSJONEN.

PPU har åpnet for uklarheter på dette området, og avsnittene må derfor presiseres. Presiseringa til PML er en presisering til det verre: "Arbeiderklassen og deres allierte må være forberedt på å forsvare sin stat med våpenmakt." Jeg har ikke programmet til SV foran meg, men det kan ikke være langt unna ordrett sitat !

Poenget er at all historisk erfaring viser at det ikke blir noen overtakelse av statsmakta før revolusjonen har en våpenmakt i ryggen som er sterkere enn våpenmakta til den tidligere herskerklassen. Finn er inne på dette, men uten å understreke styrkeforholdet.

Dessuten tar Finn fullstendig feil mht. offensiven. Han setter likhetstegn mellom offensiven og krig, og blander sammen den defensive, taktiske parola om frødelig overgang med den strategiske defensalven. Her kreves en loftsrydding.

Klassekampen og revolusjonen er en følgebeyegelse, der den strategiske offensiven avløses av den strategiske defensiven, og omvendt. Mao beskriver dette godt i artikkelen "Strategiske problemer for den revolusjonære krigen i Kina" fra 1936. Der sier han også bl.a.:

"Den eneste helt riktige påstanden er at en revolusjon eller en revolusjonær krig er en offensiv, men at den også innebærer forsvar og tilbaketrekning"

(Bind 1, s.205)

Selve maktovertakelsen er, og må være, kronen på verket av en større strategisk offensiv. På et eller annet punkt i klassekampen/revolusjonen må det bli et omslag i styrkeforholdet mellom klassekreftene, dersom det skal bli snakk om noen seierrik revolusjonær omveltning. Et kjerne-spørsmål mht. maktovertakelsen er avvæpninga av borgerskapet. Dette er i høyeste grad en offensiv militær operasjon. Finn overser dette, og prøver å stille opp Lenins taktiske krav om overgivelse av makta uten voldelig motstand - ei defensiv parole som ble stilt midt under den STRATEGISKE OFFENSIVEN sommeren 1917.

Proletariatet må altså forberede maktovertakelsen ikke bare politisk og organisatorisk, men også militært. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med "styrker på skauen i fredstid" ol., som helt riktig blir karakterisert som farlig eventyrpolitikk. I dagens situasjon er det vesentlig at proletariatet og forbundsfellene i småborgerskapet lærer seg våpenbruk, samtidig som borgerskapets hegemoni innafor vernepliktshæren blir mest mulig undergravd. Ut fra dette skulle den militærpolitiske linja i fredstid bli omtrent slik:

- A. Kjempe for reell allmen verneplikt, også for kvinner. Bekjempe oppbygging av vervede styrker som terrorpoliti, beredskapstropper osv.
- B. Bygge opp partiçeller innafor den borgerlige hæren, drive godt og profesjonelt politisk arbeid blant soldatene.
- C. Arbeide for utbredelsen av skyttersport, jakt ol. i arbeiderklassen, slåss for retten til å ha våpen.
- D. Oppbygging av egne kommandogrupper ol. utafor den borgerlige hæren kan bli aktuelt når situasjonen er langt framskreden, men må vurderes ut fra den konkrete situasjonen.

2. PROLETARIATETS DIKTATUR.

PFU, PML og Finn sauser sammen klassekarakteren av proletarietets diktatur (PD) med klassealliansen som denne statsmakta må bygge seg på dersom den skal overleve. De forsøker på forskjellig vis å snike inn et forsvar for en statsmakt å lå "proletariatets og småborgerkapets diktatur". (Les: "Arbeiderklassen og de intellektuelles diktatur")

For å klare opp i dette, må man først skille mellom DEN GRUNNLEGGENDE KARAKTEREN av PD og den konkrete FORMA som denne statsmakta må ta i hvert enkelt land.

Hva vil det så si at arbeiderklassen, grunnleggende sett, håndhever statsmakta ALEINE under sosialismen ?

A. Folk fra arbeiderklassen må besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet, og må mobiliseres til å ta hånd om statsstyringa på flest mulig områder. Lenin forklarer hvorfor det må være slik:

"For å avskaffe klassene trengs det en periode med diktaturet til en klasse, diktaturet til nettopp den undertrykte klassen som er i stand til ikke bare å styrte utbytterne, ikke bare til å knuse motstanden deres nådeløst, men også til å bryte ideologisk med hele den borgerlig-demokratiske måten å se tingene på, med alt det spissborgerlige frasemakeriet om frihet og likhet allment sett...

Videre kan klassene bare avskaffes gjennom diktaturet til den undertrykte klassen som er blitt skolert, oppdelt og opp og stilsatt gjennom tiårs streik og politisk kamp mot kapitalen. Bare denne klassen har tatt opp i seg hele den industrielle, storkapitalistiske produksjonen og har fasthet og evne til å verne den og ta vare på og utvikle videre alt den har nådd fram til og gjøre det tilgjengelig for hele folket, for hele det arbeidende folket. Bare denne klassen vil være i stand til å bære alle påkjenningene, byrdene, savnet og de store ofrene som historisk uunngåelig legger på de som bryter med fortida og modig rydder seg veg mot ei ny framtid. Bare i denne klas-

sen er de fineste medlemmene fulle av hat og forakt mot alt som er småborgerlig og spissborgerlig, mot de egenkapene som blomstrer så rikelig blant småborgerskapet, småfunksjonærene og de "intellektuelle". Bare denne klassen har "gått gjennom arbeidets herdende skole" og er i stand til å få hvert arbeidende menneske og hver ærlig mann til å kjenne respekt for sin effektivitet."

(Lenin: Hilsen til de ungarske arbeiderne, bind 10 s.221-222)

B. Arbeiderklassens ideologi, den vitenskapelige sosialismen, må være den teoretiske rettesnoren for praksisen til dette samfunnet. For at de økonomiske målsetningene skal bli til virkelighet, må samfunnet ledes i overensstemmelse med de økonomiske, historiske og politisk vitenskapelige lovene. Den vitenskapelige sosialismen omfatter nettopp summen av menneskehetens erkjennelse på et gitt tidspunkt, samt all ny erkjennelse vunnet med den dialektiske materialismen som metode, under revolusjonen og sosialismens egen praksis.

C. Arbeiderklassens organiserte fortropp, kommunistpartiet, må spille den ledende rolla på alle områder av samfunnslivet, og kan ikke dele på denne rolla med andre partier. Dette blir oppsummert mange steder både hos Stalin og Mao.

Når det gjelder diktaturets form i et sosialistisk Norge, må denne gjenspeile klassealliansen mellom proletariatet og resten av det arbeidende folket. Dette må til for å beseire en langt sterkere fiende både på kortere og lengre sikt. Som Stalin sier det:

"Denne makt, én klasses makt, kan bare berøstes og gjennomføres fullt ut gjennom en særskilt form for forbund mellom klassen av proletarer og de arbeidende masser av de småborgerlige klasser, framfor alt de arbeidende masser av bøndene." (Spørsmål i leninismen, s.115-116)

Prinsippene for hvordan denne klassealliansen skal settes ut i livet, er mesterlig beskrevet i "Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket" av Mao:

"Hvem skal utøve dette diktaturet? Sjøløst arbeiderklassen og hele folket under ledelse av arbeiderklassen. Diktatur kan ikke brukes innafor folkets rekker. Folket kan ikke utøve diktatur over seg sjøl, og en del av folket må heller ikke undertrykke en annen del. Lovbryterne blant folket vil bli straffa etter loven, men dette er prinsipielt forskjellig fra det å utøve diktatur for å undertrykke fiendene til folket. Det som skal brukes i folket er DEMOKRATISK SENTRALISME." (Uthevet av meg)

"Både demokrati og frihet er relative, ikke absolutte, og de oppstår og utvikler seg under særegne historiske vilkår. Innafor folkets rekker er demokrati nøye forbundet med sentralisme og frihet med disiplin. De er to motsetninger i en eneste enhet, motstridende såvel som forent, og vi må ikke ensidig framheve det ene på bekostning av det andre."

(Mao: Bind 5, s.399 og s.400-401)

Det både PPU, PML og Finn gjør, er at de nettopp framhever demokratiet og glemmer sentralismen. Jeg har ikke funnet begrepet sentralisme i kapittel 5 i PPU overhode, og dette sier mest om PPU.

3. DEMOKRATTI OG DIKTATUR.

PML kommer med flere oppsiktsvekkende påstander:

A. "Borgerskapet som klasse forsvinner når produksjonsmidlene er på arbeiderklassen og folket sine hender."

B. "Men, EP, det sentrale i Proletariatets diktatur er ikke volden og undertrykkelsen, men frihetene, demokratiet og mulighetene for det store flertallet av folket! Når vi skal skrive et program må det være dette, det grunnleggende, vi først og fremst må framheve."

Hvis det virkelig var slik, er det ikke noe i veien for å framstille sosialismen å lå SV, NKP av 1953, DNA av 1924, Kautsky eller Krustsjov, dvs. som en sosialdemokratisk idyll, slik det åpnes for i PPU.

Feilen som PPU, PML og Finn gjør er at de undervurderer motstanden fra den klassen som har blitt fratatt makta. Både en analyse av denne klassen i Norge idag, og erfaringene fra den sosialistiske oppbygginga ikke minst i Sovjet, tilsier at borgerskapet bør omhandles som en egen klasse i forholdsvis lang tid etter revolusjonen. Lenin beskriver den farlige revansjismen til denne klassen mange steder, bl.a. i "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky":

"Etter det første alvorlige nederlaget kaster de styrta utbytterne, som ikke hadde ventet å bli styrta, aldri hadde trodd det var mulig, aldri hadde ofra det en tanke - seg med tidobla energi, med rasende intensitet og hundredobla hat ut i slaget for å vinne tilbake "paradiset" som ble tatt ifra dem, på vegne av familiene sine, som har ført et slikt sett og lett liv og som "den gemene hop" nå dømmer til ruin og armod (eller til "simpelt" arbeid...)"

(Lenin: Bind 10, s.60)

Noe av det viktigste sosiale grunnlaget for den fortsatte klassekampen fra borgerskapets side etter revolusjonen representerer den imperialistiske omverdenen. Så lenge det er snakk om sosialisme i ett eller noen få land, vil derfor fienden være istand til å yte kraftig motstand i en relativt lang periode.

Har man en SLIK forståelse av fiendens styrke, gir det seg sjøl at volden og undertrykkelsen får en helt annen betydning enn PPU, PML og Finn vil ha det til.

"Det revolusjonære diktaturet til proletariatet er et herredømme som er vunnet og holdt oppe med voldsbruk fra proletariatet mot borgerskapet, et herredømme som er ubundet av lover i det hele tatt."

(Samme sted, s.38)

Akkurat som det borgerlige diktaturet bygger PD i siste instans på bajonettens autoritet, sjøl om ikke dette nødvendigvis er det mest isyenfallende trekket ved dette samfunnet på OVERFLATA.

PPU, PML og Finn glemmer å stille det spørsmålet som ALLTID må stilles i forbindelse med "demokrati", nemlig: FOR HVEM ?

"For en liberaler er det naturlig å snakke om "demokrati" allment. Men en marxist vil aldri glemme å spørre: "For hvilken klasse?" (Bedre: "For hvilke klasser"?)

(Samme sted, s.36)

Til slutt. Det er ikke hvilke som helst områder av den vitenskapelige sosialismen som PPU, PML og Finn har gått til angrep på. Revolusjonen, PD og forholdet demokrati/diktatur har bestandig vært noe av det første som revisjonister av ulike slag har gått til programmatiske omskrivninger av. Sporene skremmer.

Kang.



Oktober

bokhandel

Kongens gt. 29, tlf. 522555

FØLG MED: VI SKAL SNART HA BOKSALG!

Afghanistankomiteen - eller ikke?

I TF desember -83 står det et innlegg under denne overskrifta.

Som aktivist i Afghanistankomiteen her i distriktet vil jeg stille det samme spørsmålsteget.

I ord er partiet i enhver anledning flink til å ta med støtte til frigjøringskampen i Afghanistan, og rett nok - KK er den avisa i landet som bringer mest stoff om situasjonen inne i Afghanistan. Å avsløre Sovjets imperialisme i Afghanistan må være et sentralt mål for komuniste som vil avsløre Andropovs fraser om sosialisme. Det gjør partiet best ved å sikre at Afghanistankomiteen holdes i live og det kan kun gjøres ved at partikamerater blir satt til å jobbe innenfor Afghanistankomiteen.

DS må avsette minimum to personer (nå; en person) som skal ha dette til hovedoppgave. I dag etter det som skjedde internt i komiteen er det vanskeligere å holde stimen og koken oppe, og uansett to kamerater vil (alltid) gjøre en bedre jobb enn en kamerat.

I tida 20 - 25februar skal det være en landsomfattende Afghanistan-uke, etter initiativ fra Norges Student Union. Dette har parti-ledelsen i distriktet visst lenge, men hva har DS gjort for å sette av partikamerater til å jobbe med denne uka - ingenverdensting! Jeg vil spørre partikamerater som jobber innenfor fagbevegelsen: Hva gjør dere for at fagbevegelsen skal bryte vennsøpssambandet Sovjet - Norge?

Mener vi noe som komuniste om imperialismeteorien er det snart på tide å komme ut over vår egen navlebeskuelse (les Europa) og slå et slag for folket i den tredje verden.

PS. Det er ingen skam å bli med i Afghanistankomiteen.

Kameratslig hilsen

"et pust i livet"

Internasjonal politikk

Til spm. om hovedmotsigelsen i verden:

Hovedmotsigelsen i verden i dag bør presiseres klart og tydelig.

Ellers, har det vist seg, kan lett misforståelser oppstå.

Det er flere viktige motsigelser i verden idag. Hvem som til enhver tid er hovedmotsigelsen kan bare avgjøres etter empiriske undersøkelser av verdenssituasjonen. Såvidt vi kan bedømme det bør partiet fastholde at hovedmotsigelsen går mellom imperialismen på den ene sida og verdens undertrykte land/nasjoner på den andre.

Trolig pga. slapphet i å presisere denne hovedmotsigelsen har andre motsigelser fått karakter av hovedmotsigelse i bevegelsen. Blant annet visse krefter i RU har hevda at hovedmotsigelsen idag står mellom de to supermaktene Sovjet og USA. Dette vil vi ta avstand fra.

Om en mener som visse RU'ere og samtidig sier at Sovjet er den mest sannsynlige krigsutløseren, vil en ende opp med å gjøre en lunken holdning til frigjøringskampen i Latin-Amerika. All kamp mot imperialismen må støttes.

AVDELING HOLDT

fortsett fra s. 32 :

Det partiet treng no, er óg ein diskusjon om vi skal ta del i dei antiimperialistiske organisasjonane. Kvifor solidaritetsarbeid. Gjer han gjerne til ein obligatorisk diskusjon i så vel AKP som RU og NKS.

Det er for lenge sidan sist heile partiet diskuterte dette.

ROLF

Eurosjarvinismen på veg inn i AKP

AKP vart skapa ut av ei rørsle kor internasjonal solidaritet var ein av grunnpillarene. Solidaritetsarbeid for undertrykte folk har lenge vore varemerket for AKP - vi har vore kritisert for at vi overalt ville ha med ein bolk om solidaritet.

Denne kritikken får vi ikkje no - og det skuldast i stor grad at AKP ikkje lenger er eit parti som ser internasjonal solidaritet som ei viktig arbeidsoppgåve. Rett nok har KK framleis den suverent beste dekninga av utanriksstoff i Noreg. Rett nok kjem det bra fråsegnar frå partileiinga ved viktige datoer.

Men ei slik teoretisk forståing for solidaritetsarbeidet vert ikkje anna enn rituelle botsøvingar så lenge partiet ikkje i praksis driv solidaritetsarbeid. AKP er det einaste partiet som har eit eige avsnitt i programmet sitt om proletarisk internasjonalisme (i alle høve fram til det nye prinsippprogrammet kjem), men det hjelp ikkje så lenge andre og meir nære ting er det som kreftane satsast på.

Eg vil dra fra døme frå mitt eiga arbeid i Palestinakomiteen. Vi driv solidaritetsarbeid for det palestinske folket som slåss mot imperialismen i Midt-Austen. Og Midt-Austen er eit sær viktig område, programmet til AKP slår fast at om Sovjet vinn kontroll her, så har dei vunne ein strategisk nøkkelposisjon overfor både USA og Vest-Europa.

Men AKP, særleg lokalt, har år om anna prioritert Palkom lågare og lågare. Dette har skjedd samstundes med at supermaktsrivaliseringa i området har auka og hardna. Til slutt var det berre eit parti-medlem att som arbeidde med Palkom som hovudoppgåve. Etter lang tids purring og ei ny, skjerpka krise i Midt-Austen, ser det no ut til at talet vert dobla.

Men dette er ikkje nok. Internasjonalt arbeid må høgare opp på partiplanen. Og eg meiner i praksis - ikkje i ord.

Tidlegare har vi i Palkom ofte fått høyre at vi ikkje driv rette typen solidaritetsarbeid: våre folk - palestinarane - slåss ikkje mot sosialimperialismen og av den grunn kunne ikkje partiet prioritera oss høgare. Nokre partimedlemmer meiner og at alt solidaritetsarbeid som rettar seg mot USA eigentleg er reaksjonært, av di det tener Sovjet. Men dette er ikkje stoda i dag. No slåss PLO og palestinarane like så mykje mot Sovjet som USA. Dei siste kampane i Libanon var mot i all hovudsak syriske soldatar. Og ikkje noko land i verda utafor Austblokka har fått så mykje og avansert

militærutstyr som nettopp Syria. Sovjet har tusenvis med rådgjevarar og soldatar i landet. Ikkje nokon annan stad i verda står russiske og amerikanske soldatar i ein så overhengande fare for å kome i kamp med kvarandre - om ikkje det alt i realiteten er skjedd med nedskytinga av fleire amerikanske fly.

Midt oppe i dei dramatiske kampene i Tripoli arrangerer Palkom solidaritetsmøte med Erik F. [redacted] - nettopp heime frå kriseteam i Tripoli - som hovudtalar. Til mobilisering får vi hjelp av AKP, RU og NKS. Vel så gjer dei jobben med å syte for stand på Nordre kvar dag i ei veke, men dei makter ikkje å mobilisere seg sjølve til møte eingong.

At berre 30 stk kjem på solidaritetsmøte er ei skam. Ei skam er det òg for partiet. Kor er mobiliseringa frå egne rekkjer? Er ikkje røynslene og analysene til ein som kjem rett frå eit Sovjetinspirert åtak på PLO og frå møte med Arafat interessante for m-l'arar no meir? Kor skal då medlemmane i AKP få kunnskap om Midt-Austen frå? Korleis skal dei då gje palestinarane sin stønad?

Eg vil presisere at dette ikkje er meint som kritikk til dei få organiserte som mobiliserte - men til partiet her i distriktet. Eg vil våge tesa om at det er ei ny line som er sett ut i livet, og ho går på å sjå alt som har med dei nære sakene, anten det no er fagforeningsarbeid, pornokamp, "fredsarbeid" m.m., som mykje viktigare enn solidaritetsarbeid.

Og det er ikkje berre Palkom dette gjeld. Sjå innlegget i TF/des. kor aktivistar i Afghanistankomiteen etterlyser partiet i praktisk innsats. Og til distriktet her: tel over kor mange som arbeider i Afghanistankomiteen, Latinamerikagruppene, Solidaritet Norge Polen, Eritreafronten etc. Ein handfull, eller to?

Sjåsamstundes på kor mange partimedlemmer som engasjerer seg i ulikt "fredsarbeid". Sjå på kva internasjonal debatt i partiet har gått på den siste tida. Resultatet er innlysande, fredsrørsla sin ideologi trenger seg inn i heile partiet, frå toppen til botten.

Korleis skal vi korrigere ei slik utvikling? Eg trur at parti-leinga for det fyrste lyt innsjå at det internasjonale arbeidet er alt for dårlig, og at dette er ein politisk feil og eit lineskifte i høve til tallelegare. Vel veit eg òg at partimedlemmane er få og oppgåvene mange, men eg trur at rørsla alt i alt vil tene på at AKP ofrar så mykje krefter i det daglege solidaritetsarbeidet at vi får levedyktige, arbeidande solidaritetsorganisasjoner. Dette er vegen vi må gå for å kome på offensiven overfor "fredsrørsla" og deira sjåvinistiske politikk. (juni 5. 36)